

forslag, hvorved Loven vil blive ført tilbage til den Stikelse, som den havde faaet her i Folkethinget, da den gik over i Lands-thinget.

Brockenhuns-Schack: Jeg skal ogsaa fatte mig i Korthed. Jeg vil tillade mig at foreslaa paa Mindretallets Begne, at Ændringsforslag under Nr. 1 forkastes. Efter de Forhandlinger, der ere førte i Lands-thinget, og tillige de Udtalelser, der ere faldne fra den høitærede Justitsminister, anser jeg det for umuligt at faae denne Lov gennemført, naar det fastholdes, at Statskassen skal udrede $\frac{3}{4}$ af Omkostningerne. Selvfølgelig ønsker jeg, at denne Lov skal komme ud, og da jeg altsaa er overbevist om, at den ikke vil komme ud, naar Flertallets Ændringsforslag vedtages, maa jeg holde paa, at det forkastes. Ærede Medlemmer ville have gjennemlæst Betænkningen og ved at sammenligne den med den Lov, som for nogle Aar siden blev vedtagen af Landstinget angaaende denne Gjensstand, vil man se, at Landstinget nu er gaaet ind paa en meget betydelig Del af de Forandringer, som Folkethinget har foreslaaet. Det forekommer mig derfor, at der ogsaa er Grund til at imødekomme Landstinget paa dette Punkt med Hensyn til Omkostningerne, saa meget mere, som man ikke kan negte, at Halvdelen af Omkostningerne allerede er en flækkelig Sum. Jeg skal tillige henlede Opmærksomheden paa, at denne Lov kun skal gjælde til 1ste April 1893, altsaa kun 5 Aar. Skulde det altsaa vise sig efter disse 5 Aars Forløb, at det Bidrag, som Statskassen yder, nemlig Halvdelen, er for lille, kunde man altsaa forandre det. Det er ikke nogen Revision, der skal finde Sted. Loven udløber til den Tid, og altsaa kan man forandre det. Hvis nu dette Ændringsforslag vedtages, faae vi ingen Lov, og hvis der udbryder Sygdomme, enten de i § 2 første Stykke nævnte eller mildere Sygdomme, er jeg vis paa, man vil fortryde, at man ikke har faaet Loven. Hvad Ændringsforslaget under Nr. 2 angaar, er det min Hensigt at stemme for dette, og i den Henseende skal jeg blot henvise til mine Udtalelser ved 1ste, 2den og 3die Behandling. Jeg havde først tænkt paa at stille et Mæglingsforslag; men det har jeg opgivet, da jeg kunde indse, at selv om det blev vedtaget, vilde Loven ikke komme ud efter den Stilling, Udvalgets Flertal har indtaget med Hensyn til Omkostningerne. Jeg skal altsaa tillade mig at tilraade, at Ændringsforslaget under Nr. 1 forkastes, og at derimod Forslaget under Nr. 2 vedtages.

Justitsministeren (Mellermann): Jeg kan ikke Andet end tilraade at forkaste de foreliggende Ændringsforslag, baade det under Nr. 1 og det under Nr. 2. Hvad det første Ændringsforslag under Nr. 1 angaar, kan jeg ikke noksom minde om, at derjom Loven ikke kommer ud, ville Kommunerne jo ikke være berettigede til at faae noget- somhelst Tilskud af Staten. Loven skaffer dem dog i Tilfælde af Epidemier Halvdelen af Udgifterne, og, som jeg ved en tidligere Leilighed har ytret, maa man ikke tro, at der ingen Epidemidgifter ville blive, fordi der ingen Lov udfommer. Hvis der virkelig opstaar betydelig udbredte Epidemier noget Sted i Landet, bliver man nødt til at gjøre omtrent det selv Samme, som Loven indeholder, og til at afholde de samme Pengeudgifter, som Loven medfører; men saa bliver Forskjellen blot den, at naar denne Lov ikke haves, ville de vedkommende Kommuner komme til at bære Udgifterne selv. Det forekommer mig derfor, at Loven byder en Fordel, som der ikke er nogen Grund for Kommunerne til at støde fra sig. Det andet Ændringsforslag var der jo ikke Tale om i Fjor, det er kommet til i Aar, og det finder jeg stridende mod Lovens Princip; thi skal man overhovedet gaa bort fra det Princip, at enhver Kommune skal bære sine egne Udgifter, og hylder man det Princip, at Beskjæmpelsen af slige Sygdomme er en Sag, som har Interesse ogsaa i en videre Kredss, er det uretferdigt at paalægge enhver lille Kjøbstad at bære disse Udgifter alene. Jeg kan derfor kun meget beklage, derjom de stilledes Ændringsforslag blive vedtagne.

Tang: Man kan jo ikke sige, at Landstinget har viist nogen virkelig Imødekommen. Det, det her gjælder om, er at lægge en meget stor Byrde paa Kommunerne. Kommunerne ere allerede meget bebyrdede, og at lægge en saa stor Byrde paa dem kan jeg ikke være med til. Under en Krig raader Statsmagterne over vore Penge og vor Person, under en Farsot gjør den ligesaa. Men under en Krig betaler Staten, og mit Standpunkt er egentlig, som det høie Thing vil vide fra forrige Gang, denne Sag var for her, at Staten burde betale det Hele; men kun for at Kommunerne ikke skulle strive for store Regninger, gif jeg med til at lade Kommunerne betale en Del. Jeg holdt rigtig nok egentlig paa $\frac{1}{10}$, men jeg gaar denne Gang sammen med Flertallet, altsaa at Kommunerne betale $\frac{1}{4}$ og Staten $\frac{3}{4}$, og derved mener jeg, vi skulle blive staaende. Efter hvad vi hørte fra den høitærede Justitsminister, vil han jo saa ikke kunne faae Loven